

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **E. M.,** zast. Mgr. Martinem Pechem, advokátem, se sídlem Malá 43/6, Plzeň, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení,** se sídlem Křížová 1292/25, Praha 5, o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 15. 2. 2012, č. j. 42 Ad 141/2011 – 46,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení 968 Kč do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Martina Pecha, advokáta, se sídlem Malá 43/6, Plzeň.

Odůvodnění:

I.
Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Rozhodnutím žalované ze dne 3. 6. 2011, č. j. X, byly zamítnuty námitky žalobkyně proti rozhodnutí žalované jako správního orgánu prvního stupně (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 3. 3. 2011, č. j. X, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobkyni od 4. 8. 2001 přiznán starobní důchod ve výši 2200 Kč měsíčně, a to podle § 29 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění účinném ke dni vzniku nároku na důchod (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“); od 1. 5. 2004 s přihlédnutím k nařízení

Rady (EHS) č. 1408/71 o uplatňování systémů sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby, osoby samostatně výdělečně činné a jejich rodinné příslušníky pohybující se v rámci Společenství, v tehdy platném znění (dále jen „nařízení č. 1408/71“), a nařízení Rady (EHS) č. 574/72, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení (EHS) č. 1408/71 o uplatňování systémů sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby a jejich rodiny pohybující se v rámci Společenství, v tehdy platném znění (dále jen „nařízení č. 574/72“); od 1. 5. 2010 s přihlédnutím k nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004, o koordinaci systémů sociálního zabezpečení, v tehdy platném znění (s platností od 1. 5. 2010 nahradilo příslušná ustanovení nařízení č. 1408/71, dále jen „nařízení č. 883/2004“) a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení (ES) č. 883/2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení, v tehdy platném znění (s platností od 1. 5. 2010 nahradilo nařízení č. 574/72, dále jen „nařízení č. 987/2009“).

[2] Současně bylo správním orgánem prvního stupně rozhodnuto o zvýšení důchodu podle nařízení vlády č. 345/2001 Sb. od prosince 2001 na částku 2272 Kč měsíčně; podle nařízení vlády č. 438/2002 Sb. od ledna 2003 na částku 2309 Kč měsíčně; podle nařízení vlády č. 337/2003 Sb. od ledna 2004 na částku 2334 Kč měsíčně; podle nařízení vlády č. 565/2004 Sb. od ledna 2005 na částku 2480 Kč měsíčně; podle nařízení vlády č. 415/2005 Sb. od ledna 2006 na částku 2594 Kč měsíčně; podle nařízení vlády č. 461/2006 Sb., od ledna 2007 na částku 2757 Kč měsíčně; podle nařízení vlády č. 256/2007 Sb. od ledna 2008 na částku 2923 Kč měsíčně; podle nařízení vlády č. 211/2008 Sb. od srpna 2008 na částku 3393 Kč měsíčně; podle nařízení vlády č. 363/2008 Sb. od ledna 2009 na částku 3447 Kč měsíčně; podle nařízení vlády č. 281/2010 Sb. od ledna 2011 celkem náleží starobní důchod ve výši 3557 Kč měsíčně.

[3] K procesní genezi věci je dále třeba uvést, že již dříve byl žalobkyni přiznán starobní důchod, a to rozhodnutím žalované ze dne 25. 7. 2006, č. X. Tímto rozhodnutím byl starobní důchod přiznán podle § 29 písm. a) zákona o důchodovém pojištění a podle čl. 46 odst. 2 nařízení č. 1408/71 ve výši 1313 Kč s odůvodněním, že pro výši důchodu byla započtena doba důchodového pojištění v České republice v rozsahu 5155 dnů, v Německu 3490 dnů, v Řecku 2792 dnů, celkem 11 437 dnů; že výše důchodu se skládá ze základní a procentní výměry, které byly stanoveny v poměru délky dob získaného pojištění, neboť nárok na starobní důchod vznikl pouze s přihlédnutím k německým a řeckým dobám pojištění. Řízení o žalobě žalobkyně proti tomuto rozhodnutí bylo zastaveno usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 11. 2008, č. j. 16 Cad 126/2007 – 58, opíraje se o uspokojení žalobkyně, neboť žalovaná vydala dne 23. 6. 2008 rozhodnutí, jímž přiznala žalobkyni od 4. 8. 2001 (dosažení věku 65 let) starobní důchod podle § 29 písm. b) zákona o důchodovém pojištění a podle čl. 24 Smlouvy o sociálním zabezpečení, uzavřené mezi Českou republikou a Spolkovou republikou Německo dne 27. 7. 2001, vyhlášenou pod č. 94/2002 Sb. m. s., a to ve výši 2378 Kč měsíčně; žalobkyni byl mimoto poukázán doplatek důchodu ve výši 120 107 Kč. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 4. 8. 2010, č. j. 3 Ads 35/2009 – 153, toto usnesení zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení, neboť ověřil, že pro postup podle § 62 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tedy pro zastavení řízení pro uspokojení navrhovatele, nebyly splněny podmínky.

[4] Následně bylo rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 9. 2010, č. j. 16 Ad 59/2010 – 168, rozhodnutí ze dne 25. 7. 2006 zrušeno pro vady řízení a věc vrácena žalované k dalšímu řízení a žalované současně uložena povinnost zaplatit žalobkyni na nákladech řízení částku 1600 Kč. Žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 6. 2008, č. j. X, byla odmítnuta usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 2. 12. 2008, č. j. 16 Cad 232/2008 – 8; rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2010, č. j. 3 Ads 89/2009 – 60, byla zamítnuta kasační stížnost žalobkyně proti tomuto usnesení a rozhodnuto dále, že žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti; v odůvodnění rozsudku Nejvyšší správní soud poukázal na § 62 odst. 5 s. ř. s. a dospěl k závěru, že vzhledem k tomu, že řízení o žalobě proti původnímu rozhodnutí ze dne 25. 7. 2006 nebylo zastaveno pro uspokojení žalobkyně (resp. usnesení o zastavení řízení bylo následně zrušeno), rozhodnutí žalované ze dne 23. 6. 2008, proti němuž žaloba směřovala, vůbec nenabylo právní moci, a nemohlo proto ani být předmětem soudního přezkumu.

[5] Proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 6. 2011 se žalobkyně bránila žalobou ze dne 25. 7. 2011, ve které navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení a současně uložil žalované povinnost nahradit žalobkyni náklady řízení. Namítala, že je řeckou reemigrantkou, přičemž pokud jí bylo (v minulosti) v Česku uznáno 6653 dnů účasti na pojištění a v Řecku 1500 dnů účasti na pojištění, má nárok na důchod za více než 8000 dní, což činí o stovky eur více, než kolik jí bylo fakticky přiznáno. Je přesvědčena, že jí pro účely přiznání starobního důchodu mělo být (nad rámec žalovanou uznaných českých dob pojištění) započítáno 5153 dnů účasti v řeckém (a německém) systému důchodového pojištění, přičemž její nárok nebyl vypořádán ani podle Dohody o vypořádání nároků z důchodového zabezpečení, která byla uzavřena mezi vládou Československé socialistické republiky a vládou Řecké republiky dne 17. 5. 1985 (dále jen „Dohoda mezi Československem a Řeckem“); o tento nárok nemůže být připravena, i pokud nebyl býval převzat řeckou stranou pouze v důsledku administrativní chyby.

[6] Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 15. 2. 2012, č. j. 42 Ad 141/2011 – 46, zrušil rozhodnutí žalované ze dne 3. 6. 2011, jakož i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 3. 3. 2011, a věc vrátil žalované k dalšímu řízení; současně žalované uložil povinnost zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 1920 Kč. V odůvodnění dospěl k závěru, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů nevykazují zákonem požadované náležitosti. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně toliko schematicky odkazuje na použitá ustanovení zákona, přičemž rozhodnutí žalované je sice důkladnější, ani ono ovšem neodstraňuje pochybnosti o správném zhodnocení dob pojištění. Pokud správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí konstatoval, že *„doba pojištění od 12. 5. 1974 do 16. 7. 1978 v rozsahu 1500 dnů nebyla pro výši důchodu zhodnocena, neboť se jedná o dobu, která byla zhodnocena pro výši řeckého důchodu,“* pak již neuvedl, z jakého listinného dokladu tato skutečnost vyplývá, popř. jakým rozhodnutím k tomu došlo; ve správním spise se nachází několik písemností v řeckém jazyce, které však nejsou přeloženy do češtiny. V této souvislosti krajský soud konstatoval, že správní spis nebyl veden podle požadavků § 17 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále

jen „správní řád“). Rozhodnutí žalované pak především nesplňuje požadavky § 68 odst. 3 správního řádu, a nezbylo tak, než napadené rozhodnutí zrušit pro nepřezkoumatelnost s tím, že v novém rozhodnutí bude třeba se zabývat délkou pojištění žalobkyně, která byla zhodnocena pro výši důchodu z českého důchodového pojištění, zejména odůvodnit, proč nebyla zhodnocena doba od 12. 5. 1974 do 16. 7. 1978.

[7] Proti rozsudku Krajského soudu v Praze se žalovaná (dále též „stěžovatelka“) bránila kasační stížností ze dne 20. 3. 2012, ve znění doplnění kasační stížnosti ze dne 2. 5. 2012, podanou z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., ve které navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Poukázala na to, že v rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 9. 2010, kterým bylo zrušeno její původní rozhodnutí ve věci starobního důchodu žalobkyně ze dne 25. 7. 2006, krajský soud vyšel mj. z podání žalobkyně ze dne 14. 5. 2008, v němž tato vyjádřila souhlas s přiznáním starobního důchodu podle § 29 písm. b) zákona o důchodovém pojištění, a to za celou dobu pojištění získanou v České republice a bez ohledu na dobu pojištění získanou v Řecku a Německu. Žalobkyně usiluje o výpočet starobního důchodu podle řeckých právních předpisů, což ovšem Dohoda mezi Československem a Řeckem, jakož ani české právní předpisy či koordinační normy neumožňují.

[8] Stěžovatelka vyjádřila přesvědčení, že v rámci řízení o vydání rozhodnutí, které je nyní předmětem soudního přezkumu, žalobkyně výslovně požádala, aby byla zohledněna toliko česká doba pojištění od 5. 3. 1956 do 11. 5. 1974 v celkovém rozsahu 5742 dnů. Doba pojištění od 12. 5. 1974 do 19. 1. 1976 a od 16. 2. 1976 do 16. 7. 1978 v celkovém počtu 1500 dnů byla správními orgány obou stupňů považována za řeckou dobu pojištění, potvrzenou řeckým nositelem pojištění na formuláři E205 (potvrzení týkající se historie pojištění), a to v souladu s Dohodou mezi Československem a Řeckem, která upravuje kompenzaci řeckému státu za to, že Řecko bude svým repatriantům po návratu do vlasti poskytovat důchodové zabezpečení. Pokud krajský soud poukázal na to, že ve spise jsou zařazeny listiny v řeckém jazyce, pak se jedná o standardní formulář E205, jehož jednotlivé jazykové verze vycházejí z totožného vzoru, a jeho obsah je tedy dobře srozumitelný i bez znalosti daného cizího jazyka. Stěžovatelka je přesvědčena, že hodnocení sporné doby pojištění v řeckém systému důchodového pojištění v trvání 1500 dnů bylo v rozhodnutích správních orgánů obou stupňů řádně odůvodněno, přičemž navíc žalobkyně ohledně této doby nic nenamítala, neboť brojila toliko proti tomu, že jí namísto 1500 dnů nebylo pro účely stanovení výše českého důchodu započítáno veškerých 5153 dnů pojištění v řeckém (a německém) systému důchodového pojištění.

[9] Současně s kasační stížností stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud ve smyslu § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. přiznal kasační stížnosti odkladný účinek. Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 31. 8. 2013, č. j. 4 Ads 57/2012 – 26, kasační stížnosti přiznal odkladný účinek.

[10] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 2. 4. 2012 vyjádřila přesvědčení, že krajský soud v napadeném rozsudku věc posoudil správně a své rozhodnutí rovněž přiléhavě odůvodnil, a navrhla proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

II.
Posouzení kasační stížnosti

[11] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a za stěžovatelku v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. jedná její zaměstnanec, který má vysokoškolské právnické vzdělání vyžadované pro výkon advokacie. Poté přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[12] Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatelka podala z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Podle písm. a) tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené *„nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.“* Nesprávné posouzení právní otázky v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav byl krajským soudem aplikován nesprávný právní názor. Podle písm. d) téhož ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené *„nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.“*

[13] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[14] Stěžovatelka namítala, že doba pojištění od 12. 5. 1974 do 19. 1. 1976 a od 16. 2. 1976 do 16. 7. 1978 v celkovém počtu 1500 dnů byla správními orgány obou stupňů považována za řeckou dobu pojištění, potvrzenou řeckým nositelem pojištění na formuláři E205 (potvrzení týkající se historie pojištění). Je mimoto přesvědčena, že hodnocení předmětné doby 1500 dnů bylo v rozhodnutích správních orgánů řádně odůvodněno, přičemž žalobkyně ohledně této doby nic nenamítala, neboť brojila toliko proti tomu, že jí namísto 1500 dnů nebylo pro účely stanovení výše českého důchodu započítáno veškerých 5153 dnů pojištění v řeckém (a německém) systému důchodového pojištění.

[15] Nejvyšší správní soud neshledal tuto námitku důvodnou.

[16] Podle § 29 zákona o důchodovém pojištění, ve znění účinném do 31. 12. 2009, *„pojištěnec má nárok na starobní důchod, jestliže získal dobu pojištění nejméně a) 25 let a dosáhl aspoň věku potřebného pro vznik nároku na starobní důchod (dále jen ‚důchodový věk‘), nebo b) 15 let a dosáhl aspoň 65 let věku, pokud nesplnil podmínky podle písmene a).“*

[17] Podle čl. 45 odst. 1 nařízení č. 1408/71 *„pokud právní předpisy členského státu podmiňují získání, zachování nebo opětné nabytí nároku na dávky v rámci systému, který není zvláštním systémem ve smyslu odstavců 2 nebo 3, získáním dob pojištění nebo bydlení, přihlíží příslušná instituce uvedeného členského státu v nezbytné míře k dobám pojištění nebo bydlení*

získaným podle právních předpisů kteréhokoli jiného členského státu, ať již v rámci obecného nebo zvláštního systému a jako zaměstnaná osoba nebo osoba samostatně výdělečně činná. Pro uvedený účel přihlíží k těmto dobám, jako by byly získány podle jí uplatňovaných právních předpisů.“

[18] Podle čl. 46 odst. 1 písm. a) nařízení č. 1408/71 *„pokud byly splněny podmínky vyžadované právními předpisy členského státu pro získání nároku na dávky, aniž je nutno použít čl. 45 nebo čl. 40 odst. 3, použijí se tato pravidla: a) Příslušná instituce vypočte výši dávky, která by náležela i) jednak pouze podle jí uplatňovaných předpisů; ii) jednak na základě odstavce 2.“*

[19] Podle čl. 46 odst. 2 nařízení č. 1408/71 *„pokud byly podmínky vyžadované právními předpisy členského státu pro získání nároku na dávky splněny pouze po použití čl. 45 nebo čl. 40 odst. 3, použijí se tato pravidla: a) příslušná instituce vypočte teoretickou výši dávky, na kterou by dotyčná osoba mohla uplatnit nárok, pokud by všechny doby pojištění nebo bydlení získané podle právních předpisů členských států, které se na zaměstnanou osobu nebo osobu samostatně výdělečně činnou vztahovaly, byly získány v dotyčném členském státě a podle právních předpisů uplatňovaných institucí v době přiznání dávky. Pokud podle těchto právních předpisů není výše dávky závislá na délce získaných dob, považuje se tato výše za teoretickou výši uvedenou v tomto písmenu; b) příslušná instituce potom určí skutečnou výši dávky na základě teoretické výše uvedené v předchozím písmenu v poměru délky dob pojištění nebo bydlení získaných před vznikem pojistné události podle jí uplatňovaných právních předpisů k celkové délce dob pojištění a bydlení získaných před vznikem pojistné události podle právních předpisů všech členských států, kterých se to týká.“*

[20] Podle čl. 46 odst. 3 nařízení č. 1408/71 *„dotyčná osoba má nárok na nejvyšší částku vypočtenou v souladu s odstavci 1 a 2 od příslušné instituce každého členského státu, kterého se to týká, aniž je dotčeno použití předpisů o snížení, pozastavení nebo odnětí stanovených právními předpisy, podle kterých dávka náleží. V tom případě se srovnání, které má být provedeno, týká částek stanovených po uplatnění uvedených ustanovení.“*

[21] Co do svého obsahu obdobné normy byly následně převzaty do čl. 52 nařízení č. 883/2004, které s platností od 1. 5. 2010 nahradilo příslušná ustanovení nařízení č. 1408/71.

[22] Pro posouzení věci je třeba vyjít z toho, že správní orgán prvního stupně ve výroku rozhodnutí ze dne 3. 3. 2011 poukázal na to, že za období od 1. 5. 2004 přihlédl k nařízení č. 1408/71 a nařízení č. 574/72 a za období od 1. 5. 2010 přihlédl k nařízení č. 883/2004, které k tomuto dni nahradilo příslušná ustanovení nařízení č. 1408/71, a nařízení č. 883/2004, které k témuž dni nahradilo nařízení č. 574/72. V odůvodnění rozhodnutí poukázal na podání žalobkyně ze dne 14. 5. 2008, které interpretoval jako žádost žalobkyně o přiznání starobního důchodu podle § 29 písm. b) zákona o důchodovém pojištění, a vyšel z osobního vyměřovacího základu za roky 1974 až 2002. Následně konstatoval, že provedl srovnávací výpočet (dílčího) důchodu ke dni 1. 5. 2004, a to podle čl. 46 odst. 2 nařízení č. 1408/71, a dále srovnávací výpočet ke dni 1. 5. 2010, a to podle čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení č. 883/2004 ve spojení s čl. 94 odst. 1 nařízení č. 987/2009;

dospěl k závěru, že v případě obou srovnávacích výpočtů byl důchod přiznaný podle § 29 písm. b) zákona o důchodovém pojištění vyšší, když v případě srovnávacího výpočtu ke dni 1. 5. 2004 by výše důchodu činila 2202 Kč měsíčně, ve skutečnosti však k tomuto dni náleželo 2334 Kč měsíčně, v případě srovnávacího výpočtu ke dni 1. 5. 2010 by výše důchodu činila 3019 Kč měsíčně, ve skutečnosti však k tomuto dni náleželo 3447 Kč měsíčně. Uzavřel, že doba pojištění od 12. 5. 1974 do 16. 7. 1978 v rozsahu 1500 dnů nebyla pro výši důchodu zhodnocena, neboť se jedná o dobu, která byla zhodnocena pro výši řeckého důchodu.

[23] Stěžovatelka jako správní orgán druhého stupně v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 3. 6. 2011, kterým zamítla námitky žalobkyně proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a toto rozhodnutí potvrdila, vyšla z toho, že žalobkyně získala v České republice celkem 15 let a 267 dnů pojištění a věku 65 let dosáhla dne 4. 8. 2001, a tímto dnem tak došlo ke splnění podmínek § 29 písm. b) zákona o důchodovém pojištění. Vyložila, že starobní důchod je tvořen základní výměrou (která podle § 33 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, v tehdy účinném znění, činila 1310 Kč měsíčně) a procentní výměrou, která ve smyslu § 34 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, v tehdy účinném znění, v případě žalobkyně tvořila 22,5 % výpočtového základu měsíčně. Při stanovení výpočtového základu vyšla z osobního vyměřovacího základu žalobkyně ve výši 319 Kč; tento v souladu s § 16 zákona o důchodovém pojištění, v tehdy účinném znění, určila jako měsíční průměr úhrnu ročních vyměřovacích základů žalobkyně za rozhodné období, které bylo podle § 18 odst. 1 a 4 téhož zákona tvořeno roky 1974 až 2000 (tedy prodloužené před rok 1986 postupně tak, aby zahrnovalo ještě jeden rok s vyměřovacím základem). Procentní výměra byla stanovena ve výši 890 Kč měsíčně, a to na základě srovnávacího výpočtu, jaká procentní výměra by náležela podle zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení (s účinností od 1. 1. 1996 v podstatné části nahrazen zákonem č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění). Celkem tedy žalobkyni od 4. 8. 2001 náleželo 2200 Kč měsíčně.

[24] Stěžovatelka v odůvodnění rozhodnutí dále poukázala na to, že ke dni 1. 5. 2004, kdy Česká republika přistoupila k Evropské unii a staly se pro ni závazné předpisy komunitárního práva, provedl správní orgán prvního stupně srovnávací výpočet (dílčího) důchodu podle čl. 46 odst. 2 nařízení č. 1408/71, a ke dni 1. 5. 2010, kdy vstoupila v platnost nová nařízení č. 883/2004 a č. 987/2009, provedl v souladu s čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení č. 883/2004 ve spojení s čl. 94 odst. 1 nařízení č. 987/2009 nový výpočet, přičemž v případě obou srovnávacích výpočtů byl důchod přiznaný podle § 29 písm. b) zákona o důchodovém pojištění vyšší, a postup podle českého zákona proto pro žalobkyni nejvýhodnější.

[25] V případě srovnávacího výpočtu ke dni 1. 5. 2004 zohlednil správní orgán prvního stupně 5742 dnů české doby pojištění a 5513 dnů doby pojištění v zahraničí, přičemž na základě poměru české doby pojištění k celkové době pojištění 11 255 dnů vypočetl dílčí základní výměru ve výši 669 Kč. Dílčí procentní výměru stanovil v souladu s čl. 47 odst. 1 písm. d) nařízení č. 1408/71 ve výši 5803 Kč, a to na základě průměrného denního indexovaného výdělku za doby pojištění v jiném členském státě, který činil 353,3316 Kč. Částku dílčí procentní výměry použil v souladu s § 15 zákona o důchodovém pojištění, ve

znění účinném ke dni 1. 5. 2004, jako výpočtový základ, přičemž procentní výměra za 30 roků pojištění činila 45 % z výpočtového základu, tedy 2612 Kč, po přepočtu podle poměru české doby k celkové době pojištění 1333 Kč. Celkový dílčí starobní důchod pak správní orgán prvního stupně stanovil ve výši 2002 Kč. Na základě výpočtu podle § 29 písm. b) zákona o důchodovém pojištění ovšem ke dni 1. 5. 2004 náleželo 2334 Kč, tedy částka vyšší. V případě obdobným způsobem provedeného srovnávacího výpočtu ke dni 1. 5. 2010 by pak výše dílčího starobního důchodu činila 3019 Kč, na základě výpočtu podle § 29 písm. b) zákona o důchodovém pojištění ovšem ke dni 1. 5. 2010 náleželo 3447 Kč, tedy opět částka vyšší. K námitce žalobkyně, že nebyla zhodnocena doba pojištění v řeckém (a německém) systému důchodového zabezpečení v celkovém rozsahu 5153 dnů, stěžovatelka uvedla, že při výpočtu důchodu bylo postupováno podle § 29 písm. b) zákona o důchodovém pojištění, neboť to bylo pro žalobkyni nejvýhodnější, a doby pojištění získané v zahraničí proto byly započteny jako vyloučené doby a zohledněny ve výši důchodu.

[26] Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěrem krajského soudu, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů nevykazují zákonem požadované náležitosti, konkrétně neodstraňují pochybnosti o správném hodnocení dob pojištění, konkrétně od 12. 5. 1974 do 19. 1. 1976 a od 16. 2. 1976 do 16. 7. 1978 v celkovém rozsahu 1500 dnů.

[27] Je třeba uznat, že stěžovatelka v žalobou napadeném rozhodnutí velmi podrobně a názorně vyložila, jakým způsobem a na základě jakých ustanovení zákona dospěla ke konkrétní výši starobního důchodu žalobkyně. Stejně tak srozumitelně vyložila způsob, jakým vedle výpočtu výše dávky ve smyslu § 46 odst. 1 písm. a) nařízení č. 1408/71, tedy výše, která by náležela výhradně podle českých předpisů, provedla rovněž srovnávací výpočet dílčího důchodu podle čl. 46 odst. 2 nařízení č. 1408/71, tedy výpočet vycházející z teoretické výše důchodu a poměru délky dob pojištění získaných v českém systému důchodového pojištění k celkové délce dob pojištění získaných podle právních předpisů všech dotčených členských států (tedy českých, řeckých a německých), přičemž v intencích čl. 46 odst. 3 nařízení č. 1408/71 přiznala žalobkyni důchod ve výši podle § 29 písm. b) a navazujících ustanovení zákona o důchodovém pojištění, neboť se jednalo o částku vyšší. Obdobně byl proveden i srovnávací výpočet podle čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení č. 883/2004. Pokud se týká řeckých dob pojištění, Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s obecnou úvahou stěžovatelky v kasační stížnosti, že tyto doby nelze i s ohledem na Dohodu mezi Československem a Řeckem uznat jako české doby pojištění, a takto z nich vycházet pro účely přiznání starobního důchodu; stěžovatelka správně uvádí, že řecké (jakož i německé) doby pojištění bylo lze zohlednit výhradně při výpočtu dílčího starobního důchodu podle čl. 46 odst. 2 nařízení č. 1408/71, resp. čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení č. 883/2004, což také bylo učiněno.

[28] Nejvyšší správní soud je nicméně nucen konstatovat, že ani velmi důkladné odůvodnění rozhodnutí stěžovatelky neodstranilo pochybnosti o správném hodnocení dob pojištění žalobkyně od 12. 5. 1974 do 19. 1. 1976 a od 16. 2. 1976 do 16. 7. 1978 v celkovém počtu 1500 dnů. Z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů není zřejmé, zda se v případě těchto dob jednalo o doby účasti v českém nebo řeckém systému důchodového pojištění, resp. vyjma jediné stručné věty v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně není

žádným způsobem uvedeno, na základě jakých důvodů správní orgány obou stupňů vycházely z toho, že se jednalo o řecké doby pojištění, které proto z pohledu nároku na český starobní důchod hodnotily jako doby vyloučené, když jinak je nepochybné, že v uvedených dobách byla žalobkyně zaměstnána u organizací na území České republiky, resp. tehdejšího Československa.

[29] Skutečnost, že správní orgány obou stupňů uvedená období hodnotily jako řecké doby pojištění, a vycházely proto z doby pojištění v českém systému důchodového pojištění v rozsahu 5742 dnů, je patrná toliko *implicite* z ostatního odůvodnění rozhodnutí, přičemž dále vyplývá z osobního listu důchodového pojištění žalobkyně ze dne 16. 2. 2011, který byl vyhotoven bezprostředně před vydáním rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 3. 3. 2011. Tyto doby nejsou zahrnuty ani v pracovním formuláři E205 (CZ) z téhož dne. Stejné údaje jsou uvedeny i v předcházejícím osobním listu důchodového pojištění ze dne 10. 2. 2011 a pracovním formuláři E205 (CZ) z téhož dne.

[30] Zatímco však v rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, která jsou předmětem soudního přezkumu v nyní projednávané věci, jsou uvedené doby v rozsahu 1500 dnů hodnoceny jako doby účasti v řeckém systému důchodového pojištění, v předcházejícím rozhodnutí stěžovatelky ve věci starobního důchodu žalobkyně, konkrétně rozhodnutí ze dne 23. 6. 2008, č. j. X, které však nikdy nenabylo právní moci, jak bylo uvedeno v rámci procesní geneze řízení výše v bodě [4], byly tyto doby hodnoceny jako doby české. V rozhodnutí ze dne 23. 6. 2008 pak mezi doby pojištění naopak nebyla započtena péče o dítě v období od 17. 9. 1966 do 15. 4. 1968 v rozsahu 587 dnů; ve výsledku tak bylo pro účely nyní přezkoumávaného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 3. 3. 2011 hodnoceno toliko 5742 dnů pojištění v českém systému důchodového pojištění, zatímco v rozhodnutí ze dne 23. 6. 2008 bylo hodnoceno 6655 dnů (tedy o 913 dnů více, přičemž k tomuto výsledku bylo dospěno tak, že bylo hodnoceno o 1500 dnů více, které byly následně přeřazeny mezi řecké doby pojištění, a naopak o 587 dnů méně, které byly následně nově započteny jako doby péče o dítě). V původním rozhodnutí stěžovatelky ve věci starobního důchodu žalobkyně, tedy rozhodnutí ze dne 25. 7. 2006, č. X, které bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 9. 2010, č. j. 16 Ad 59/2010 – 168, jak bylo rovněž podrobnější vyloženo výše v bodě [3], předmětné doby od 12. 5. 1974 do 19. 1. 1976 a od 16. 2. 1976 do 16. 7. 1978 v celkovém rozsahu 1500 dnů hodnoceny nebyly – obdobně jako v nyní přezkoumávaných rozhodnutích z 3. 3. 2011 a 3. 6. 2011, přičemž nebyly hodnoceny ani doby péče o dítě, celkově tak tehdy bylo hodnoceno pouze 5155 dnů (5742 dnů bez 587 dnů péče o dítě v období od 17. 9. 1966 do 15. 4. 1968).

[31] Nejvyšší správní soud je nucen konstatovat, že nejen pro nedostatečné odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, jak bylo uvedeno výše, ale i s ohledem na rozpory v hodnocení dob v rámci jednotlivých postupně vydávaných rozhodnutích ve věci starobního důchodu žalobkyně nezbývá, než napadené rozhodnutí stěžovatelky ze dne 3. 6. 2011, jakož i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 3. 3. 2011 hodnotit jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Nejvyšší správní soud se proto ztotožnil se závěrem krajského soudu, který výstižně uvedl, že z rozhodnutí není patrné, proč nebyly zhodnoceny doby od 12. 5. 1974 do 19. 1. 1976 a od 16. 2. 1976 do 16. 7. 1978 v celkovém rozsahu 1500 dnů.

[32] Z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, ale ani z obsáhlého správního spisu a ani z argumentace stěžovatelky v průběhu řízení o soudním přezkumu rozhodnutí nelze s dostatečnou určitostí zjistit, z jakého důvodu došlo k uvedeným změnám v hodnocení dob, zejména proč nebylo hodnoceno 1500 dnů účasti na pojištění, které byly nově označeny jako řecké doby pojištění a zohledněny toliko při výpočtu dílčího důchodu podle čl. 46 odst. 2 nařízení č. 1408/71, resp. čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení č. 883/2004. Ve správním spise není založen žádný dokument, který by dostatečně osvědčoval takové změny hodnocení, resp. jsou zde založeny listiny, které si protiřečí.

[33] Ve správním spise jsou předně založeny listiny, které svědčí pro závěr právě opačný, než jaký byl zaujat správními orgány v nyní projednávané věci, konkrétně evidenční list o době zaměstnání a výdělku, který byl odeslán dne 9. 7. 1976 a z něhož se podává, že žalobkyně byla od 1. 1. 1974 do 19. 1. 1976 nepřetržitě zaměstnána u Okresní správy spojů Karviná, a dále evidenční list o době zaměstnání a výdělku, který byl odeslán dne 19. 8. 1978 a z něhož se podává, že žalobkyně byla od 16. 2. 1976 do 16. 7. 1976 nepřetržitě zaměstnána u Vítkovických železáren a strojíren Klementa Gottwalda. Sporné doby pojištění od 12. 5. 1974 do 19. 1. 1976 a od 16. 2. 1976 do 16. 7. 1978 byly zahrnuty rovněž v potvrzení o dobách zaměstnání na území Československa ze dne 16. 7. 1987, které bylo vyhotoveno Úřadem důchodového zabezpečení Praha jako předchůdcem stěžovatelky pro účely aplikace Dohody mezi Československem a Řeckem, jakož i v obdobném potvrzení ze dne 18. 9. 1986. V potvrzení ze dne 30. 7. 1987 pak byla jako česká (československá) doba pojištění uvedena toliko doba do 19. 1. 1976; doba od 16. 2. 1976 do 16. 7. 1978 zde uvedena nebyla; v řeckém překladu tohoto potvrzení, který je rovněž založen ve spise, však již evidentně byla zahrnuta i tato doba.

[34] Pokud snad výše uvedené skutečnosti, tedy důvody pro to, aby doby od 12. 5. 1974 do 19. 1. 1976 a od 16. 2. 1976 do 16. 7. 1978 nebyly hodnoceny jako doby účasti na českém systému důchodového pojištění (popř. byly na základě Dohody mezi Československem a Řeckem hodnoceny řeckým nositelem pojištění jako doby řecké), správní orgány obou stupňů dovodily z poměrně obsáhlé dokumentace, která je ve správním spise založena toliko v řeckém jazyce, pak bylo jejich povinností založit do spisu rovněž české překlady těchto dokumentů. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani potvrzení řecké Správy sociálního pojištění (I.K.A.) ze dne 30. 3. 2007, ohledně kterého byl do spisu založen i překlad do českého jazyka a z něhož se podává, že řecký nositel pojištění pro účely výpočtu dílčího důchodu z řeckého systému důchodového pojištění vycházel z českých dob pojištění v rozsahu 5155 dnů; řecká správa přitom v potvrzení výslovně poukázala na rozhodnutí stěžovatelky ze dne 25. 7. 2006, které však bylo následně zrušeno Krajským soudem v Plzni, jak bylo uvedeno výše.

[35] Ve spise jsou dále založeny dva formuláře E205 (GR) ze dne 19. 2. 1997 a ze dne 8. 9. 1997, a to výhradně v řeckém jazyce a bez překladu do češtiny, z nichž lze v náznaku dovodit, že tehdy (v roce 1997) řecký nositel pojištění mínil zohlednit i 1500 dnů pojištění žalobkyně v řeckém systému důchodového pojištění v nijak blíže vymezeném období let 1975-1978. Pokud snad stěžovatelka při rozhodování v roce 2011 (kdy byla vydána v nyní projednávané věci přezkoumávaná rozhodnutí) oproti roku 2008 (kdy bylo

vydáno výše uvedené rozhodnutí o starobním důchodu stěžovatelky) změnila způsob hodnocení dob v tom smyslu, že odmítla uznat předmětných 1500 dnů jako doby v českém systému důchodového pojištění, a to toliko na základě zmíněných dvou formulářů ze dne 19. 2. 1997 a ze dne 8. 9. 1997, u nichž si navíc ani neopatřila překlad do českého jazyka, tím méně vyžádala na řecké straně aktuální stanovisko k věci či upřesnění ve formulářích uvedených údajů, pak takový postup nelze než označit za zcela nedostatečný a neodpovídající požadavkům správního řádu. V této souvislosti je nepřijatelný argument stěžovatelky, že pokud jsou ve spise zařazeny listiny v řeckém jazyce, jedná se o standardní formulář E205, jehož jednotlivé jazykové verze vycházejí z totožného vzoru a jehož obsah je tedy dobře srozumitelný i bez znalosti daného cizího jazyka. Nejen totiž, že pokud měly mít tyto listiny z roku 1997 zásadní vliv na změnu hodnocení dob pojištění a výši starobního důchodu žalobkyně, bylo nutno zařadit do spisu jejich překlad do českého jazyka a v rozhodnutích na ně výslovně odkázat, ale co víc, tyto formuláře z roku 1997 nelze ani při vynaložení veškeré snahy o porozumění hodnotit jako dostatečně konkrétní, neboť do formuláře ze dne 19. 2. 1997 byl toliko dodatečně rukou a bez jakékoli bližší specifikace dopsán údaj *„1975-1978, 1500“*, přičemž tento údaj byl zřejmě následně převzat i do formuláře ze dne 8. 9. 1997.

[36] V této souvislosti je třeba znovu poukázat na výše v bodě [28] vyjádřené pochybnosti o hodnocení dob pojištění žalobkyně od 12. 5. 1974 do 19. 1. 1976 a od 16. 2. 1976 do 16. 7. 1978 v celkovém rozsahu 1500 dnů, když z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů není zřejmé, na základě jakých důvodů vycházely z toho, že se jednalo o řecké doby pojištění, když jinak je nepochybné, že v uvedených dobách byla žalobkyně zaměstnána u organizací na území České republiky, resp. tehdejšího Československa. Pokud snad byly tyto doby hodnoceny jako řecké doby pojištění na základě Dohody mezi Československem a Řeckem, potom není zřejmé, proč bylo takto hodnoceno (převzato) právě předmětných 1500 dnů pojištění, popř. z jakých důvodů nebyly do řeckých dob pojištění převzaty i další doby fakticky odpracované v tehdejším Československu. Pochybnosti ohledně postupu stěžovatelky jsou o to významnější v kontextu právního názoru vysloveného v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2005, č. j. 6 Ads 7/2003 – 59, publikován pod č. 611/2005 Sb. NSS (dostupný z: <www.nssoud.cz>), podle něhož *„jestliže ke dni rozhodnutí správního orgánu nebyla na základě vnitrostátního práva mezivládní dohoda o vypořádání nároků z důchodového zabezpečení závazná a přímo aplikovatelná, nelze pouze na základě ustanovení této dohody žadateli odepřít přiznání starobního důchodu. Správní orgán byl v daném případě povinen ustanovení této dohody pominout a zkoumat, zda a v jakém rozsahu žadatel splnil podmínky pro přiznání českého starobního důchodu podle tehdy platného vnitrostátního práva, případně podle mezinárodní smlouvy vnitrostátně závazné a přímo aplikovatelné.“*

[37] Lze dodat, že rovněž německý nositel pojištění (*Deutsche Rentenversicherung Bayern Süd*, se sídlem v Landshutu), u něhož bylo (obdobně jako u českého a řeckého nositele pojištění) vedeno řízení o přiznání dílčího starobního důchodu žalobkyně z německého systému důchodového pojištění, stěžovatelku přípisy ze dne 21. 3. 2011 a 6. 6. 2011 opakovaně vyzýval k tomu, aby objasnila změnu svého postoje ohledně hodnocení inkriminovaných 1500 dnů pojištění. Ze spisu není patrné, že by stěžovatelka na tyto dopisy německého nositele pojištění jakýmkoli způsobem reagovala.

[38] Pokud snad správní orgány při vydání nyní přezkoumávaných rozhodnutí postupovaly naznačeným způsobem, přičemž se to projevilo jedinou stručnou větou v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, totiž že *„doba pojištění od 12. 5. 1974 do 16. 7. 1978 v rozsahu 1500 dnů nebyla pro výši důchodu zhodnocena, neboť se jedná o dobu, která byla zhodnocena pro výši řeckého důchodu,“* bylo o to více namístě zrušení rozhodnutí pro rozpor s § 68 odst. 3 správního řádu, jak učinil krajský soud, neboť o to více platilo, že v odůvodnění rozhodnutí nebyly dostatečně vyjádřeny důvody výroku a zejména podklady pro vydání rozhodnutí a úvahy, kterými se správní orgány obou stupňů řídily při jejich hodnocení. Rovněž vypořádání se s návrhy a tvrzeními účastníka by bylo za takové situace třeba hodnotit jako zcela nedostatečné, když žalobkyně v námitkách proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně výslovně brojila proti tomu, že jí nebylo hodnoceno 5153 dnů pojištění, přičemž mezi tyto doby účasti na pojištění v Řecku či Německu, které podle ní měly být hodnoceny i pro účely českého starobního důchodu, zjevně řadila i předmětných 1500 dnů. Nelze tedy tvrdit, jak činí stěžovatelka v kasační stížnosti, že by žalobkyně ohledně inkriminovaných 1500 dnů nic nenamítala.

[39] Na výše uvedených závěrech nemůže nic změnit argument stěžovatelky, že žalobkyně usiluje o přiznání starobního důchodu z českého systému důchodového pojištění, ovšem vypočtený i za řecké doby pojištění a podle řeckých právních předpisů, což ovšem Dohoda mezi Československem a Řeckem, jakož ani české právní předpisy či koordinační normy neumožňují. I pokud je totiž tato úvaha v obecné rovině správná, nic to nemění na nejasnostech ohledně hodnocení výše uvedených 1500 dnů účasti na pojištění. Stejně tak je pro posouzení věci irelevantní tvrzení stěžovatelky, že v rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 9. 2010, kterým bylo zrušeno její původní rozhodnutí ve věci starobního důchodu žalobkyně ze dne 25. 7. 2006, krajský soud vyšel mj. z podání žalobkyně ze dne 14. 5. 2008, v němž tato vyjádřila souhlas s přiznáním starobního důchodu podle § 29 písm. b) zákona o důchodovém pojištění, a to za celou dobu pojištění získanou v České republice a bez ohledu na dobu pojištění získanou v Řecku a Německu. Předmětem přezkumu správními soudy v nyní projednávané věci totiž nebyla premisa, zda měl být starobní důchod žalobkyně vypočítán podle § 29 písm. b) zákona o důchodovém pojištění, ve znění účinném do 31. 12. 2009, nebo podle písm. a) téhož ustanovení. V této souvislosti lze pro úplnost zmínit, že pokud žalobkyně získala (toliko) 15 let a 267 dnů účastni na českém systému důchodového pojištění, splňovala pouze požadavky § 29 písm. b) zákona o důchodovém pojištění, neboť pro přiznání starobního důchodu podle písm. a) téhož ustanovení bylo třeba získat doby pojištění v českém systému důchodového pojištění nejméně v rozsahu 25 let, což by ovšem nebylo naplněno ani v případě zhodnocení předmětných 1500 dnů pojištění, pro jejichž nejasné vypořádání jsou rozhodnutí správních orgánů obou stupňů rušena. Pokud pak stěžovatelka dovozuje, že žalobkyně v rámci řízení výslovně požádala, aby jí byla zohledněna toliko doba pojištění od 5. 3. 1956 do 11. 5. 1974 (bez dob od 12. 5. 1974 do 19. 1. 1976 a od 16. 2. 1976 do 16. 7. 1978 v celkovém počtu 1500 dnů), pak takové tvrzení je v přímém rozporu s námitkami žalobkyně, jak je v průběhu řízení byť stručně, leč opakovaně a srozumitelně artikulovala.

III.

pokračování

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[40] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného rozsudku Krajského soudu v Praze, žalobou napadeného rozhodnutí stěžovatelky, jemu předcházejícího rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a další spisové dokumentace k závěru, že nebyly naplněny tvrzené důvody podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., za použití ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Kasační stížnost proto není důvodná a Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[41] Nejvyšší správní soud se zcela ztotožňuje s právním názorem krajského soudu, kterým bylo stěžovatelce v intencích § 78 odst. 5 s. ř. s., podle něhož *„právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán,“* uloženo se v novém řízení podrobně zabývat dobami pojištění, která byly žalobkyni zhodnoceny pro výši důchodu z českého systému důchodového pojištění a zejména podrobně odůvodnit, proč budou (či nebudou) zhodnoceny doby od 12. 5. 1974 do 19. 1. 1976 a od 16. 2. 1976 do 16. 7. 1978 v celkovém rozsahu 1500 dnů pojištění. Pro úplnost lze dodat, že v novém rozhodnutí by bylo namístě blíže se vyjádřit i k důvodům, pro které bude (či nebude) hodnoceno 587 dnů péče o dítě v období od 17. 9. 1966 do 15. 4. 1968, když v dřívějších rozhodnutích stěžovatelky ze dne 23. 6. 2008 a ze dne 25. 7. 2006 tato doba hodnocena nebyla.

[42] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že žalobkyně, která měla ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti proti stěžovatelce, která ve věci úspěch neměla. Žalobkyně má proto právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení, a to za jeden úkon právní služby – vyjádření ke kasační stížnosti – ve výši 500 Kč [11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 7 položkou 2. a § 9 odst. 2 a odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění účinném do 31. 12. 2012], a dále náhradu hotových výdajů – režijní paušál ve výši 1 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Žalobkyně tedy má právo na náhradu odměny za zastupování a hotových výdajů ve výši 800 Kč. Jelikož zástupce žalobkyně doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se jeho nárok podle § 35 odst. 8 věty druhé s. ř. s. o částku odpovídající této dani, která činí 21 % z částky 800 Kč, tj. 168 Kč. Nejvyšší správní soud proto uložil žalovanému jako stěžovateli, aby zaplatil žalobkyni na náhradě nákladů řízení celkem 968 Kč, a to do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. června 2013

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu